

gjørende Vederlag for de Udgifter, der anvendes derpaa. Jeg har, da jeg fik at vide, at denne Sag vilde komme for i Thinget, ladet den underkaste en Prøvelse, og jeg kan her forevise Thinget et Brevkort, saaledes som det vil komme til at see ud, forsaavidt Rigsdagen skulde beslutte sig til at vedtage dette Forslag. Det vil sees, at det dog ikke er et ganske simpelt Stykke Papir; det er stivt Papir, stivere end almindeligt Papir. Paa den ene Side er der paatrykt et Frimærke, og dernæst er der trykt paa, at denne Side er til Adressen, og at der ikke maa skrives Andet derpaa end Adressen. Bagsiden er til at skrive paa med Blyant eller med Pen. Jeg antager, at den Næmhed, som bliver forbunden med at have saadanne Brevkort, vil bevirke, at adskillige Breve vilde blive skrevne og afgaae, som ellers ikke vilde blive skrevne — naturligvis maa altid enhver beregne, om Brevet er 4 ß værd. Jeg har, som antydet, tillige faaet at vide, hvilke Omkostninger der vilde være forbundne med disse Brevkort, og jeg tilstaaer, at de ere større, end jeg havde troet. Sagen er nemlig den, at for det Første bruges der ikke ganske simpelt Papir, men Papir, der er ikke lidt dyrere end almindeligt Papir, og dernæst er Trykningen meget dyrere end Trykningen af Frimærker, da der kun trykkes eet Brevkort ad Gangen, men 100 Frimærker; endelig er der med Hensyn til Afstilling, Bundtning og Sligt en heel Deel Udgifter, som jeg oprigtig talte ikke kjendte noie til iforveien, men Resultatet er, at det bliver over 200 Rd. dyrere at fabrikere 100,000 Brevkort end at fabrikere 100,000 Frimærker. Naar vi altsaa tage 1 Million, bliver Forskjellen 2,000 Rd.; for hver Million Brevkort, der kommer til at træde istedetfor en Million Breve med Frimærker, bliver det 2,000 Rd. dyrere for Postvæsenet. Det vil sige, at man maa antage en Forøgelse af den hele Correspondance paa Grund af disse Brevkort med 5 pCt., for at Postvæsenet kan være dækket i pecuniær Henseende. Det er altsaa, som de Herrer vilde see, en ret betydelig Forskjel; vilde vi antage, at der bliver solgt en Million Brevkort om Aaret, vil det koste 2,000 Rd., og der maa altsaa afgaae endeel flere Breve end ellers,

for at det skal kunne betale sig. Nu maa jeg ganske henstille til det høie Thing, om det maatte finde, at dette er for Meget; men jeg maa tilstaae, at jeg for mit Bedkommende dog har saa megen Tro til, at det vil være en for Correspondancen virkelig nyttig Indretning, at jeg ikke har taget i Betænkning at foreslaae det, idet jeg ganske overlader denne Sags Afgjørelse til Thinget. Dette er altsaa det, hvortil mit Vindringsforslag under Nr. 9, som altsaa skulde træde istedetfor Forslagene under Nr. 15, 16 og 17 fra Udvalgets Side, figter. — At det sidste Stykke af § 14, saaledes som Udvalget har foreslaaet, skulde gaae ud, kan der jo forsaavidt ikke være Noget at erindre imod fra Postvæsenets Side; men jeg skal dog gjøre det høie Thing opmærksom paa, at det forekommer mig at være en ganske liberal Bestemmelse navnlig mod saadanne Smaaafolk, som ikke ofte affende Breve, og som derfor let kunne komme til at tage fejl og sætte flere Frimærker paa, end de skulde; det er maaskee ikke uden Betydning for en saadan Mand, om han skal betale for 2 Frimærker eller kan slippe med 1; derfor forekommer det mig, at det er en liberal Bestemmelse, som man helst maatte lade blive staaende, men det maa jeg naturligvis ligeledes ganske henstille til Thinget.

Jeg kommer nu til Hovedpunktet i denne Sag, nemlig det Forslag, der er stillet af en æret Landsthingsmand (Tobiesen) til § 15, og jeg maa tilstaae, at dette er for mig en Sag, der har saa stor Vigtighed, at jeg maa betragte det som en fuldkommen Nødvendighed for denne Lov, at der bliver vedtaget en endelig Afgjørelse af denne Sag. Det har glædet mig meget at erfare, at ikke alene Udvalget fuldkommen deler min Anskuelse af, at det er rigtigt og sømmeligt, at denne Sag nu ved denne Leilighed finder sin endelige Afgjørelse, men at endog det ærede Medlem, der har stillet et Forslag, der synes at skyde Afgjørelsen ud i en uoverskuelig Fremtid, dog ved Siden deraf har erkjendt, at det er en Sag, der nødvendigvis trænger til Afgjørelse, og med Hensyn til hvilken der maa gjøres en Forandring i den bestaaende Lovgivning. Dette er, troer jeg, et overordentlig godt